

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

VLADIMIR

Een dolle komedie in drie bedrijven

door

1880

Johan Deckers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1825

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VLADIMIR* op te voeren moet de naam van auteur *JOHAN DECKERS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1990/0220/015
ISBN- 978- 90-385-00157

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Johan Deckers
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren)

CAROLINE DETAILLEUR: 31-jarige modeontwerpster. Ernstig en stijlvol, zowel wat kledij als voorkomen betreft.

ROSA: 62 jaar. Dienstmeid bij Caroline. Grijs haar. Schort. Is steeds wat gehaast. Sloft. Is kuisziek, telkens ze opkomt, stoft ze iets af.

SYLVIA: 28-jarige vriendin van Caroline. Is acht maanden zwanger. Jong en zorgeloos.

AMANDA DEVOGEL: 48 jaar. Overdreven in alles, kledij, gebaren, woordenschat... Heeft de vervelende gewoonte om de persoon tegen wie ze praat, steeds aan te stoten.

VLADIMIR DOEDAMAROV: 34-jarige balletdanser. Spreekt met Russisch accent. Artistiek voorkomen, (bv. haar in staartje)

JEAN-LOUIS DUPONT: 29-jarige vriend van Sylvia. Onhandige slungel.

DEPOTTER: 48-jarige kabinetschef op het ministerie van cultuur. Kaal, net kostuum, hoed, bescheiden, ietwat beschaamd. Is al lichtjes geïrriteerd als hij aankomt bij Caroline. Heeft maagzweer, waarvoor hij steeds maar pilletjes slikt.

GENEVIEVE: etalagepop die gebruikt wordt als paspop. Heeft half afgewerkt kleed aan.

DECOR

Het stuk speelt zich af in de stijlvolle salon van Caroline Detailleur.

Achteraan zijn er twee tuindeuren die uitgeven op een terras. In de achtergrond ziet men de tuin. Rechts van deze deuren tegen de achterwand staat een barkast.

Links vooraan staat een zitbank. Links in de zijwand is een deur die leidt naar voordeur, hall, trap...

Rechts vooraan een salontafeltje met twee zetels errond.

Tegen de rechter zijwand staat Geneviève. Rechts in de zijwand is er een deur die leidt naar keuken, achterdeur...

INDELING

1e bedrijf: een zomerse voormiddag

2e bedrijf: de volgende morgen

Pauze

3e bedrijf: een kwartier later

EERSTE BEDRIJF

(Caroline zit aan tafeltje modeboeken door te nemen. Er liggen heel wat modeboeken, stukken stof, onafgewerkte kledingstukken, patronen... verspreid door de kamer. Rosa op links, stoft deur en deurkruk af. Af rechts)

CAROLINE : *(legt boek opzij)* Nee, hier ook niet. Waar heb ik dat nu toch gelaten?
(Doorbladert nog wat boeken)

(Rosa op rechts. Legt doekje op rugleuning in orde. Opent terrasdeuren, na ze eerst af gestoft te hebben. Af terrasdeur)

Ah, hier is het. Daar zal ik het wel kunnen mee doen. *(plooit patroon open en legt het op zetelrug)*

(Rosa op achteraan. Wil rechts af)

O Rosa, heb je al wat groenten uit de tuin gehaald voor deze middag?

ROSA : Nee, mevrouw. Goed dat u eraan denkt. Dat zal ik nu maar eerst en vooral doen. *(af achteraan, onderweg schilderijtje afstoffend)*

CAROLINE : *(aan het werk aan de pop)* Even kijken... Misschien dat we het zo eens kunnen proberen...

SYLVIA : *(op terrasdeur. Met reistas)* Hoi Caroline.

CAROLINE : Nee maar, Sylvia! Wat een verrassing. Als dat niet lang geleden is. *(zoent haar)* Hé, wat is dat? Hoe kom je daar aan? *(wijst naar buik)*

SYLVIA : Zeg Caroline, ik moet jou toch niet meer gaan uitleggen waar de kleine kindjes vandaan komen?

ROSA : *(op terrasdeur met bloemkool, die ze afstoft)* Is dit goed voor deze middag?

CAROLINE : Ja, Rosa, dat zal zeker volstaan. Wil je dan even de thee brengen?

ROSA : Ja, mevrouw. *(af rechts, onderweg ijverig de bloemkool afstoffend)*

CAROLINE : Nee, maar je hebt toch altijd gezegd, dat je voor je dertigste zeker geen kinderen wilde? Dat je eerst nog een tijdje van het leven wilde genieten zonder

gebonden te zijn aan kinderen? Ben je dat dan vergeten misschien?

SYLVIA : Nee, dat niet. Maar wel de pil. En ik moet toegeven dat ik het in het begin heel erg vond dat ik mijn vrijheid zou kwijt zijn. Dat ik niet meer zou kunnen komen en gaan wanneer ik dat wilde. Maar nu vind ik het heerlijk om zwanger te zijn. Ik had nooit gedacht dat het zo'n fantastisch gevoel zou geven. O, ik kan bijna niet meer wachten tot het zover is, en ik die kleine snoes in mijn armen zal nemen en knuffelen en vertroetelen...

CAROLINE : Dat kan ik me voorstellen. Maar laat ons toch gaan zitten.

(beiden zitten rond de tafel)

O zeg, ken je haar nog? *(wijst naar de pop)*

SYLVIA : Wat... Zeg dat het niet waar is. Geneviève. Heb je die pop nog altijd?

CAROLINE : Ja, ik gebruik haar nog steeds. Ik heb in mijn atelier nog verschillende andere poppen staan. Maar ik ken haar al zo lang dat we als het ware goede vriendinnen zijn. Als ik problemen heb, kan ik die altijd bij haar kwijt. Het kan misschien eigenaardig klinken, maar ik zou haar gewoon niet meer kunnen missen.

SYLVIA : Waar is de tijd dat we samen een studio deelden en jij Geneviève meebracht, omdat je haar nodig had voor je studies aan de modeacademie?

CAROLINE : Ja, en jij bracht ook regelmatig iemand mee, maar dat was allesbehalve voor je studies.

SYLVIA : Ik heb van hen nochtans ook heel veel geleerd.

CAROLINE : Ja. Als je van elk van hen ook maar iets hebt opgestoken, moet je al heel wat weten.

SYLVIA : Kom, Caroline, nu moet je toch ook niet overdrijven. Hoe is het trouwens met jou op dat vlak? Heb jij al de ware Jacob gevonden?

CAROLINE : Nee. Nog niet.

SYLVIA : En jou kennende zul je die ook nooit vinden. Je bent altijd veel te ernstig geweest. Te koel, te zakelijk, te beredeneerd. Bang om uit je rol te vallen. Maar het leven is nog meer. Je moet je eens meer laten leiden door je hart en minder luisteren naar je verstand. Laat je gevoelens je leven beheersen.

CAROLINE : Nee, dat is het niet. Het is gewoon: ik ben erg veeleisend voor mezelf, en dat wil ik ook zien in mijn partner: iemand die de perfectie nastreeft; iemand die net als ik het uiterste vraagt van zichzelf. En ook, ik heb er gewoonweg geen tijd voor om er nog iemand in mijn leven bij te hebben. Voor het ogenblik heb ik het verschrikkelijk druk. Ik werk van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan mijn nieuwe collectie, want binnen twee maanden heb ik mijn eigen modeshow. Tussendoor werk ik dan ook nog aan bestellingen voor privé-klanten. Dat wat Geneviève nu aanheeft is zoiets, een bestelling van één van mijn beste klanten: mevrouw Devogel. Zij heeft die stof zelf gekozen, want ze wil graag iets exclusiefs. De prijs is dan natuurlijk ook exclusief.

SYLVIA : Sjonge, het ziet er naar uit dat jij het al een heel eind gebracht hebt in het modewereldje.

CAROLINE : Ja, ik mag niet klagen. Maar ik kan je wel verzekeren dat ik er enkel gekomen ben door heel hard te werken. Maar je bent toch niet naar hier gekomen om over mijn werk te praten. Zeg eens, hoe is het met je zwangerschap? Hoever ben je al?

(Rosa op met dienblad waarop theepot en tassen. Schenkt uit na eerst tafeltje te hebben af geveegd)

SYLVIA : Goed acht maanden ver. Het wordt spannend, hé.

CAROLINE : En heb je genoten van je zwangerschap?

SYLVIA : Als je zware benen, pijn in mijn rug, verstopping, hartkloppingen en elke dag misselijk zijn tenminste genieten kunt noemen.

CAROLINE : En wat zou je willen dat het wordt?

ROSA : Melk of suiker?

SYLVIA : Liefst zwart. O, het is mij om het even. Als het maar gezond is.

(Rosa nadat ze beiden bediend heeft, af rechts)

CAROLINE : En hoe vindt Frank het als toekomstige vader?

SYLVIA : Frank? Wist je dan niet... Ik ben al meer dan acht maanden weg bij hem. Ik

ben nu bij Jean-Louis Dupont.

CAROLINE : Sylvia toch. Elke keer dat ik jou zie ben je bij iemand anders. Gelukkig dat ik jou maar één of twee keer per jaar zie. Maar wacht eens, Jean-Louis Dupont, was hij dat niet op dat feestje bij de Versavels zo dronken dat hij zijn glas voortdurend bijvulde uit het aquarium?

SYLVIA : Ja, dat is hem. Maar dat doet hij nu niet meer, hoor, als hij dronken is. In plaats van zijn glas bij te vullen, giet hij het nu telkens leeg in het aquarium. Je zou die vissen eens moeten zien zwemmen.

CAROLINE : Sylvia toch, ik snap echt niet wat jij in zo iemand ziet. En knap is hij zeker niet.

SYLVIA : Ik weet wel dat hij moeders mooiste niet is. Maar je mag je ook niet blindstaren op iemands uiterlijk. Er zijn nog andere zaken die veel belangrijker zijn.

CAROLINE : Zoals?

SYLVIA : (*denkt diep na*) Wel... wel... Zijn vader is stinkend rijk. Hij heeft een fabriek van donsdekens. En Jean-Louis is zijn enige zoon. Hij moet van zijn vader wel onder aan de ladder beginnen als verkoper van donsdekens. Maar binnen enkele jaren is de firma helemaal van hem.

CAROLINE : Dan zullen jullie nu toch wel aan huwen denken zeker, met die kleine opkomst?

SYLVIA : Dat waren we van plan, maar... er is iets tussengekomen.

CAROLINE : Ja? Wat dan wel?

SYLVIA : Een andere vrouw. (*barst in tranen uit*)

(Rosa op rechts, hoort Sylvia wenen. Haalt doos Kleenex uit kast. Geeft er een aantal aan Sylvia en begint de tafel af te vegen)

CAROLINE : Nee toch. Ben je zeker?

SYLVIA : (*snikkend*) Ja.

CAROLINE : O Sylvia... Kom, droog je tranen maar. Geen enkele man verdient het dat je ook maar één traan voor hem laat. Kom, hou nu maar op met wenen. Ze zijn het echt niet waard.

ROSA : Nee. En het maakt bovendien nog lelijke vlekken op tafel.

CAROLINE : Dank u, Rosa. U kunt nu wel gaan. En neem dat maar allemaal mee.

(Rosa stopt alles terug in de doos Kleenex. Neemt zakdoeken uit hand Sylvia en stopt ze ook in de doos. Af rechts, onderweg nog iets afstoffend)

Hoe ben je er achter gekomen dat hij je bedroog?

SYLVIA : Ik had al een vermoeden toen hij zei dat hij voor nieuw leven zou zorgen in het bedrijf. Een tijdje later waren alle drie de secretaresses zwanger. En nu deze morgen; ik had enkele boodschappen gedaan en kwam vroeger thuis dan verwacht. Toen ik mij wat wilde verfrissen... Wel, daar lag hij... In ons bed... Met een andere vrouw... Onder de donsdeken. *(barst opnieuw in tranen uit)*

CAROLINE : De schoft... Was ze knap?

SYLVIA : Was ze knap? Is een nijlpaard knap? En hij maar beweren dat het niet was wat ik dacht. En dat hij alles kon verklaren. Alsof ik niet zag wat er daar gebeurde. En dan had die plumpudding naast hem nog het lef om te vragen of ik misschien buiten kon wachten tot ze klaar waren. Voor ik het goed en wel besepte had ik haar kleren al op straat gegooid. Jean-Louis natuurlijk kwaad: dat ik absoluut geen manieren had, dat ik toch op zijn minst had kunnen kloppen eer ik de kamer was binnengegaan - Heb je dat nu al geweten dat je moet kloppen op je eigen slaapkamerdeur - en dat ik wat hem betreft desnoods naar de duivel kon lopen.

CAROLINE : Arm kind. Wat heb je dan gedaan?

SYLVIA : Dan ben ik naar jou toe gekomen.

CAROLINE : En hoe moet dat nu verder met jou?

SYLVIA : Ik weet het niet... O, Caroline, zou ik hier mogen blijven voor enkele dagen? Ik zal je niet van je werk afhouden. Alstublieft?

CAROLINE : Waarom eigenlijk niet? Maar ik vind toch dat je beter terug zou gaan naar hem en het proberen uit te praten. Het is toch ook zijn kind.

SYLVIA : O nee, ik ga hem niet smeken om te mogen terugkeren bij hem. Als hij mij nog terug wil moet hij het mij maar zelf komen vragen. Ik heb hem niet bedrogen. Trouwens, voor zover ik hem ken, staat hij hier toch al binnen

enkele dagen met mijn lievelingsbloemen.

CAROLINE : En wat denk je te doen als hij hier komt vragen om terug mee te gaan met hem?

SYLVIA : Och, ik weet het nog niet... Ik zal wel zien. Maar voorlopig heb ik van Jean-Louis mijn buik meer dan vol. Zou ik me nu misschien wat kunnen verfrissen?

CAROLINE : Natuurlijk. Ik vraag Rosa dat ze je naar je kamer brengt. (*roept Rosa deur rechts*) Rust maar eens enkele dagen goed uit. Dan zien we wel verder.

(*Rosa op rechts*)

Rosa, wil je Sylvia eens naar de logeerkamer naast de badkamer brengen? Ze blijft hier enkele dagen. En neem ook haar valies mee.

ROSA : Ja, mevrouw.

(*Rosa af links, de valies afstoffend, gevolgd door Sylvia*)

CAROLINE : Dan moet ik nu toch heel dringend aan de slag. Even kijken... Waar was ik ook al weer gebleven? O ja... (*terug aan pop*)

ROSA : (*op links met post*) De post.

CAROLINE : Ah, de postbode is vroeg vandaag. Vlug even kijken wat er allemaal tussen zit. (*neemt post in ontvangst*)

ROSA : Oh, niet veel bijzonders hoor. Enkele rekeningen, van de telefoon onder andere. Een kaartje van Martine en Frank uit Spanje, ze maken het goed: veel volk, veel zon en veel verbrand. Enkele reclameblaadjes, de koffie gaat weer afslaan in prijs. Een uitnodiging voor een modeshow, ja daar in die gekleurde envelop; de nieuwe wintercollectie van Clarisse Noyez; volgende week zaterdag in de Salons Du Parc. En dan nog een telegram. Maar die was dichtgeplakt. Van het Ballet van België of zoiets.

CAROLINE : Het Ballet van België? (*Scheurt telegram open*) Aan Caroline Detaillieur stop... Uitgekozen om... (*ziet dat Rosa over haar schouder meeleest*) Dank je Rosa. Dat volstaat. En wil je dat dienblad meenemen?

(Rosa af rechts met dienblad, na eerst nog eens de tafel afgeveegd te hebben)

...Uitgekozen om... Europese tournee... Oh mijn god, 't is niet waar... Wie had ooit durven dromen dat hij hier bij mij... *(leest telegram verder)* O nee, deze namiddag al... En het is hier juist zo'n warboel... Er moet dringend opgeruimd worden... Rosa!... *(begint op te ruimen)*... En welke kamer moet ik hem geven... En ik moet zeker nog het één en ander in huis halen om hem gepast te kunnen ontvangen... O Geneviève, is het niet fantastisch? *(uitgelaten)* Hij komt... hij komt... hij komt...

(Rosa op tijdens laatste zinnen. Blijft verbaasd staan kijken)

SYLVIA : *(op rechts)* Hé, wat gebeurt er hier?

ROSA : Het is aan 't komen bij mevrouw.

CAROLINE : *(herstelt haar waardigheid)* Sylvia, het is fantastisch. Weet je wie er hier komt logeren?

SYLVIA : Hoe moet ik dat nu weten?

CAROLINE : De beroemde balletdanser Vladimir Doedamarov. En hij heeft mij uitgekozen om de kostuums te ontwerpen voor de nieuwe productie van het Ballet van België, waarmee hij binnenkort door heel Europa zal trekken. En tussen zijn drukke bezigheden komt hij hier enkele dagen logeren. Weet je wat dit betekent?

ROSA : Dat ik de andere logeerkamer OOK nog mag in orde brengen. *(af rechts)*

SYLVIA : Wat vertel je daar allemaal? Wie komt er?

CAROLINE : Je gaat me toch niet vertellen dat je nog nooit gehoord hebt van Vladimir Doedamarov. O Sylvia, hij is jaren de ster danser geweest in het Bolsjoitheater van Moskou. Vier jaar geleden is hij overgelopen naar het Westen en heeft hier politiek asiel gekregen. En nu is hij de grote ster van het Ballet van België. En ik mag de kostuumontwerpen maken voor hem en zijn gezelschap. Dit zal definitief mijn naam vestigen in de modewereld. Ik ken er nu al een paar die groen van jaloesheid zullen zien, als ze dit te horen krijgen. Stel je voor, de beroemde Doedamarov hier in mijn huis...

SYLVIA : Proficiat, Caroline. Als ik dit zo allemaal hoor: jouw eigen modeshow, die kostuumontwerpen voor het Ballet van België; dan zou het me niets verbazen als jouw naam binnen enkele jaren in één adem genoemd wordt met die van beroemde modeontwerpers zoals Coco Chanel, Louis Feraud, Gianni Laurenti, Yves Saint- Laurent...

ROSA : *(op rechts met stofzuiger tijdens deze laatste zin)* Marie Thumas. *(af links met stofzuiger)*

SYLVIA : Maar die Doedamarov, hoe weet hij wie je bent?

CAROLINE : O, ik heb hem al meerdere malen ontmoet, op recepties en feestjes en zo. En blijkbaar ben ik wel in Vladimirs smaak gevallen. *(gelukzalig voor zich uit kijkend)*

SYLVIA : Maar Caroline, wat is dat nu met jou? Je ziet er uit als een verliefd bakvisje.

CAROLINE : Doe niet zo flauw, Sylvia. Je weet toch wel beter.

SYLVIA : Neenee, Caroline, ik heb het heel goed gezien. Er is iets met die... Kom, vertel op.

CAROLINE : Maar nee, wat zou er nu zijn? Het is gewoon...

SYLVIA : Toch wel. Er is iets. Vooruit Caroline, we hebben nog nooit geheimen voor elkaar gehad, dus laat maar horen.

CAROLINE : Nee. Nee. Er is echt niets.

SYLVIA : Caroline, je verbergt iets voor me. Doe nu niet zo flauw. Vooruit.

CAROLINE : *(na hevig ontkennen)* Goed dan. Ik moet toegeven dat hij mij niet helemaal ongevoelig laat. Hij is net als ik veeleisend voor zichzelf en van zijn werk bezeten en wil alles tot in de puntjes geregeld zien. En ik heb de indruk dat hij ook niet helemaal ongevoelig is voor mij. Maar dat is dan ook alles.

SYLVIA : Jaja, maar ondertussen hoop je er natuurlijk wel stilletjes op dat jij hem gedurende zijn verblijf hier zult kunnen inpalmen. Caroline, Caroline, dat had ik toch nooit van jou verwacht. Foei, foei, foei.

CAROLINE : Kom, je moet nu niet op de feiten vooruitlopen. En laat me nu maar met rust, want ik heb nog heel wat te doen, vooraleer hij hier aankomt.

SYLVIA : Doe maar alsof ik er niet ben. Ik ga buiten wel wat in de zon zitten. *(af terrasdeur)*

CAROLINE : *(begint op te ruimen)* O Geneviève, ik ben helemaal opgewonden. Mijn

handen beven van de spanning. Wie had dat ooit gedacht...

DEVOGEL : (*achteraan*) Hallo, hallo...

CAROLINE : Oh nee, mevrouw Devogel, wat komt die nu hier weeral doen?

DEVOGEL : (*op terrasdeur*) Hallo, ah liefje, is het geen prachtige dag vandaag?

CAROLINE : Dat is het zeker, mevrouw Devogel. Gaat u toch zitten. Kan ik u misschien een kopje thee aanbieden?

DEVOGEL : (*zet zich neer in zetel*) Nee kindje, doe maar geen moeite. Ik hou toch niet van die slappe thee van jou. Maar ik was in de buurt en ik dacht: ik spring maar even binnen om te zien hoe het met jouw nieuw ontwerp gaat. Wat denk je: zou ik morgen even kunnen komen passen?

CAROLINE : Het spijt me heel erg, mevrouw Devogel, maar ik vrees dat ik enkele dagen geen tijd zal hebben, want... ziet u... Het is namelijk zo dat Vladimir Doedamarov, de beroemde balletdanser, hier enkele dagen komt logeren. En u begrijpt dan ook wel...

DEVOGEL : Vladimir Doedamarov... Komt Vladimir Doedamarov hier logeren?

CAROLINE : Ja... Kent u hem misschien?

DEVOGEL : Of ik hem ken? Caroline toch, wie heeft er nu nog nooit van Vladimir Doedamarov gehoord? (*steekt een sigaret op*)

CAROLINE : Ja, hij is een groot artiest.

DEVOGEL : Dat weet ik niet. Maar wat ik wel weet, is dat jou met die Vladimir Doedamarov enkele dagen vol van hartstocht en romantiek te wachten staan. O, liefje, ik wou dat ik in jouw schoenen stond...

CAROLINE : Maar ik begrijp niet goed wat u bedoelt. Vladimir Doedamarov is toch...

DEVOGEL : Je gaat me toch niet vertellen dat je niet weet dat Vladimir Doedamarov doorgaat voor de grootste minnaar van de twintigste eeuw? Lees je dan nooit de Story? Wie die al niet allemaal tussen zijn lakentjes gehad heeft. Het is makkelijker te zeggen, wie hij nog niet in zijn bedje heeft gehad. En het ziet er dus naar uit dat jij de volgende verovering zult zijn die hij...

CAROLINE : (*enthousiast*) Ja? (*herstelt zich vlug*) Maar meneer Doedamarov komt hier enkel om de nieuwe kostuums te laten ontwerpen voor hem en zijn balletgezelschap.

(Rosa op tijdens laatste zin. Ziet dat Devogel een sigaret rookt. Houdt asbak rechts van haar. Devogel doet as links op de grond, tot grote wanhoop van Rosa)

DEVOGEL : Jaja, daar begint het mee. Een kostuumpje passen en voor je het weet...

Meid, het is een liefdesbeest, een passionele bruid die je over de vloer krijgt.

ROSA : Als hij maar niet vergeet zijn voeten af te vegen. *(af rechts)*

DEVOGEL : Och, liefje, doe mij nu eens een plezier en stel me voor aan die man. Ik moet hem ontmoeten. *(smachtend)* Zo'n kans krijg ik nooit meer om in de ogen te kijken van de man wiens blik alleen al alle vrouwenharten sneller doet slaan.

CAROLINE : Ik denk niet dat meneer Doedamarov daar tijd voor zal hebben. Tenslotte komt hij hier toch om te werken.

DEVOGEL : Toe, Caroline, dat kun je mij toch niet weigeren. Als ik dat aan mijn vriendin zal vertellen... Dat ik samen met Vladimir Doedamarov... Dat zal haar leren opscheppen over haar avondje met Bobbejaan Schoepen. Alstublieft, Caroline, doe mij toch dat pleziertje. Toe, Caroline.

CAROLINE : Wel, vooruit dan maar. Kom dan morgennamiddag op de koffie. Dan zal ik proberen iets te regelen met hem.

DEVOGEL : *(opgewonden)* Ik kan nu al bijna niet meer wachten tot het zover is. Ik moet dringend gaan winkelen, want ik heb niets om dan aan te trekken. Caroline meid, dat wordt dolle pret. Daaag. *(af terrasdeur)*

CAROLINE : Hoe moet ik dat nu gaan doen?

ROSA : *(op met vuilnisblik)* Is ze weg?

CAROLINE : Ja, de vogel is gaan vliegen.

ROSA : Moet je dat nu toch eens zien. *(begint as op te vegen)*

CAROLINE : O Rosa, kijk eens wat voor een wanorde het hier is. Hoe moet ik hem in godsnaam goed ontvangen? *(legt een en ander op orde)* Nu ik eraan denk, Rosa, er staat nog een fles wodka in de kast. Dat zal alleszins een goede indruk op hem maken, als ik hem daarmee verwelkom. *(verder met opruimen)* O ja, voor ik het nog vergeet, Rosa, schrik maar niet als meneer Doedamarov soms wat eigenaardig doet. Russen hebben nu eenmaal andere gewoonten dan wij. Het is een heel ander volk.

ROSA : En hoe raar zijn die andere gewoonten?

CAROLINE : Hoe raar... Wel bijvoorbeeld. Als ze een glas gedronken hebben, gebeurt het wel eens dat ze dat achter hun rug tegen de muur kapot gooien... En nog zo'n dingen.

ROSA : Wat? Zult u toelaten dat hij uw mooi glasservies zo maar kapot gooit?

CAROLINE : Ja, ik zeg nu niet dat meneer Doedamarov dat ook zal doen. Tenslotte is hij al enkele jaren hier in het Westen, maar ik wilde je maar voor alle zekerheid verwittigen, zodat...

(deurbel)

Oooh, dat zal hem al zijn. Doe jij open, ik wacht hem hier wel op.

(Rosa af rechts. Caroline holt in paniek heen en weer. Legt hier en daar wat in orde, kijkt in spiegel om haar te schikken als Vladimir binnenkomt)

ROSA : *(op rechts. Stamelt naam)* Mevrouw, het is meneer Doediedada...

(Vladimir op. Rosa af rechts.)

VLADIMIR : *(in deuropening)* Zdrastwoejtji mieloei Carolina, kak woe zoewjotje?
(nadert haar) Lieve Carolina. Hoe maakt oe het? *(groet haar met handkus)*

CAROLINE : Heel goed. Dank u, meneer Doedamarov

VLADIMIR : O, alstoeblijft. Noemt oe mij toch Vladimir.

CAROLINE : Goed dan Vladimir. Ik ben erg blij u terug te zien, en ik hoop dat u hier een aangenaam verblijf zult hebben.

VLADIMIR : Ja rad toze was wiedjit. Ik ben ook erg blij oe teroeg te zien.

(Rosa op)

CAROLINE : O, mag ik u voorstellen aan mijn dienstbode Rosa?

VLADIMIR : Otsjin priejatne peznakomietse swamie. Aangenaam kennis met oe te

maken. *(groet haar sierlijk met elegante buiging)*

ROSA : *(wil hem hand geven. Ziet hem gebukt staan en bukt zich ook om hem hand te geven)* Ook aangename kennismaking.

CAROLINE : *(tot Vladimir die terug recht staat)* Neemt u plaats.

VLADIMIR : Da. Spasibo. Dank oe. *(zet zich in zetel)*

CAROLINE : Mag ik u een welkomstdrink aanbieden?

VLADIMIR : Da. Soedawolstwiejim. Heel graag.

CAROLINE : Ik dacht dat ik u wel een plezier zou doen met een glaasje wodka.

VLADIMIR : Da. Da.

(Rosa brengt dienblad met fles wodka en twee glazen. Beiden nemen een glas)

CAROLINE : Zo, gezondheid.

VLADIMIR : Za wasje zdorovje. Gezondheid. *(drinkt van glas)*

(Rosa staat achter hem met schort klaar om het glas op te vangen. Als hij niet gooit, gaat ze naar tafel om dienblad weg te nemen, maar voor ze dat kan doen, drinkt Vladimir terug, en loopt ze terug met schort voor zich om het glas op te vangen)

CAROLINE : Ik had u graag ook kaviaar aangeboden, maar ik had helaas de tijd niet meer om er nog te halen.

VLADIMIR : A, wodka ie iekra, wodka en kaviaar, de westerlingen denken dat wij niets anders kennen in Roesland. Maar wij bezitten in Roesland ook een grote koeltoer op gastronomisch gebied. Za zdorovje.

(Vladimir drinkt nog eens van glas. Rosa terug klaar om op te vangen)

Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan de sjoerpa, de rassolnik, de perestroika...

CAROLINE : De perestroika?

VLADIMIR : Da, de perestroika. Dat is een echte lekkernij. Het is een soort gebak met peren. Verder hebben we nog de appelstroika, de proimestroika... En daar

drinken wij dan graag een goed glas bij. Een glas nost bijvoorbeeld.

CAROLINE : Zoals u het allemaal vertelt moet het wel heerlijk zijn, Vladimir.

VLADIMIR : Da. Dat is het ook. Za zdorovje. (*drinkt nog een van glas en gooit het dan achterover*)

(*Rosa die niet meer verwacht had dat hij het glas nog zou gooien heeft ondertussen schenkblad vastgenomen en laat dat nu vallen om het glas te kunnen vangen*)

CAROLINE : O Rosa toch. (*tot Vladimir*) Excuseer, maar soms is ze wat onhandig.

VLADIMIR : Dan zou ik nu graag wat gaan roesten op mijn kamer, als dat mogelijk is.

CAROLINE : Roesten... O, rusten. Maar natuurlijk, Vladimir, Rosa brengt u wel naar uw kamer. Rosa, wilt u meneer Doedamarov zijn kamer tonen?

(*Rosa en Vladimir af rechts. Caroline staat hem glunderend na te kijken.*)

(*Tot Geneviève*) O Geneviève, is het geen zalige man. Ik ben er zeker van dat het een paar onvergetelijke dagen worden. En misschien dat mevrouw Devogel toch een beetje gelijk heeft...

(*Rosa op rechts*)

O, Rosa, is het geen fantastische man? En ik ben zo opgewonden. Ik zou ik weet niet wat willen doen. Ben jij dan niet opgewonden.

ROSA : (*stoft af*) Och, mevrouw, er moet al heel wat gebeuren eer ik nog eens opgewonden raak door een man. Als je getrouwd bent met iemand zoals mijn Albert... Ik zei het hem laatst nog: jammer dat seks niet op het programma van de olympische spelen staat. Dat zou net iets voor jou zijn: één keer om de vier jaar.

CAROLINE : O Rosa, ik kan het nog altijd niet geloven. Zo'n groot artiest... Hier bij mij... Als je die man ooit hebt zien dansen. Dat vergeet je nooit meer. Heb jij hem trouwens al eens zien dansen?